

«СВІТ У ДОЛОНЯХ»

Валентина Люліч

Анотація

Тремкий світ закоханого серця, переживання любові як екзистенції – такі основні мотиви збірки молодої поетеси.

Криловець Анатолій

За мене плаче дощ, тому нехай.
Я щиро вдячна за відверті сльози.
В розплетені мої ридає коси,
На двох із ним один холодний чай.

За мене плаче дощ. Не спить. Іде.
Тепла шукає, всім цілує руки.
Надією освячує розлуки.
Його чогось не жде ніхто й ніде.

За мене плаче дощ, як і за всіх,
Сльозами омиваючи прощання,
Цілюючи усе, немов востаннє...
Та раптом зупинився і затих.

За мене плаче дощ... Але дарма –
Протерла від розлук червоні очі.
Він поруч. Дощику, спинись, не хочу!
Від щастя буду плакати сама.

Щемлива мить в мені щемить
І виливається з-за краю.
Як біль у серці заболить,
Сама себе в собі сховаю.

І вже нікому не скажу,
Кому всміхнусь, за ким заплачу.
Печаль у вузлик зав'яжу,
Віддам вчорашньому на здачу.

Пізнаю кожну світлу мить.
Прийди до мене – вийду стріти.
Твоя душа мені зорить
Усмішкою в майбутніх дітях.

Вже не чекаю ні когось, ні вітру з моря.
Лиш у мовчанні дві душі про щось говорять.
І краплями дощу в болючу пам'ять завітаю.
Ніхто нікого ні про що не запитає.

Та не забудуть наші душі про розмову,
Не наговоряться в мовчанні знову й знову.
Вчорашнім снігом упаду на темні вії
І полечу понад роки і понад мрії.

Промінням світла простелюся у майбутнє –
І вийде хтось, можливо, ти з вчорашніх буднів.
І зійде сонце над безоднею любові.
Про щось говорять наші душі знову й знову.

Пелюсткою троянди на вустах
Твої вуста зупинять цілу вічність.
Запрошена любов, її величність,
Проставить знак на наших іменах

І возз'єднає рухи у пільмі,
Пропаленої свічкою бажання.
Зачате божевіллям зомління
Мене тобі народить і мені.

На стелі тіні вірності птахів
Зіллються, наче в дзеркалі, над ліжком,
Де перетнулись наші мимобіжні
І де неспокій голосами стих.

Пелюсткою троянди на вустах
Твої вуста зупинять цілу вічність...

Коли зіллються наші два лібідо
У серці безіменного вулкану,

Із полум'я в твої долоні вийду,
Ти потечеш вогнем в мені, коханий.

І лава захлисне прожиті будні,
Які полярно холодили спокій.
З підніжжя вийду прямо у майбутнє,
Чекатимеш у ночах темнооких.

Пульсує жар. І вже не втамувати
Реакцію горіння у любові.
У цім вогні так пристрасно палати...
А скільки сили ув одному слові!

І не сонце, а щастя вийшло.
Осінь золотом відцвітала.
Терпне присмаком п'яна вишня,
Філіжанка міцної кави.

А розмова дзюркоче дзвінко.
Сніг словами на серці тане.
Немов вишня, доспіла жінка.
Ув обіймах п'янив коханий.

В позолоті взаємин – вічне.
Нескінченність хмільної миті.
Каву пристрасті, п'яну вишню
Довго будемо разом пити.

Ти із мене писав портрети,
Зупиняючи час життя.
Буйно барвами силуетів
Усміхалась у майбуття.

Поспішали із часом разом,
Розбігалися хто куди...
Пишеш постаті на терасах,
Я у римах – нові світи.

Кілометрами стогнуть ноги,
Різні тліють ще почуття.
Мов намисто, сидять тривоги.
Лиш з портрета всміхаюсь я –

Тихий свідок мене самої.
Не тьмяніє та вічна мить.
Перед дзеркалом із собою
Сивиною печаль бринить.

Крутить далі жага фортуни,
І роки уперед спішать.
А з портрета, як завжди юна,
Усміхнулася вслід душа.

Сьогодні залишуся у тобі,
В тобі засну й піти вже не зумію.
Товчуться біля серця у юрбі
Невисловлені сховані надії.

Багатослівно на плечі мовчу,
Руками пещу всесвіт твого серця.
Довірившись безсонному плечу,
Моя душа в твої обійми рветься.

Крізь прірву днів твій голос постелю,
Пройду очима ніжно і глибоко.
Зірветься з вуст неказане «люблю»,
Засне в долонях щастя карооко.

Кохаємо на відстані руки,
На відстані далекої дороги.
Дається кілометрами взнаки
Не вимолена в часу допомога.

Тримаючись за віру і життя,
Від себе рук твоїх не відпускаю.
Хронічно Хронос йде без вороття
В годинах, днях... А я не забуваю

І згадую на відстані бажань,
На відстані ночей палкі обійми.
Лечу супроти вихору вагань
До вуст твоїх далеких і нестримних.

Існуючи на відстані руки,
На відстані свого щемкого болю,
Тримаю віру, міряю роки,

Рахую відстань до твоєї долі.

П'ємо сонце безумно, п'янко,
Як солодке «Мартіні б'янко».
Захмеліло вуста шепочуть
Й допивати твої не хочуть.

Летимо в незбагненні тайни,
І в Едемі їх сенс торкаємо,
І йдемо крізь злоті ворота
Сходом сонця в небес висоти.

Ці серця унісонно вірять
У любов безпричинно щирю.
Ці вуста у життя цілують,
Кожен дотик і мить ціную.

Допиваємо винну осінь,
А душа ще налити просить.

Як бентежно в хмільному щасті
В небеса твоїх рук упасти...

Ішли, палало листя осінню,
Горіло й серце в цім вогні.
Піднявши яблуко між росами,
Ти половину дав мені.

Вже й хуртовина коси плутає,
Зима по скронях потекла.
Очима душу ти закутував,
Свого вділяючи тепла.

А навесні, розквітши вишнею,
Життя уклониться літам,
Й тобі із вдячністю найглибшою
Його я повністю віддам.

Сиділи поруч у мовчанні.
Вона писала, він писав.
Просились в рими сподівання –

І відкривались небеса.

Натхненно почуття лягали,
Спокійно барвилися слова.
Вона себе в словах лишала,
А у його рядках – вона.

Дивились очі світ-за-очі,
Серця ще далі – у серця.
Тендітні обриси жіночі
Торкалися пальцями лица.

В сміливих римах обіймали
Гарячі руки всю її.
Вони так пристрасно писали,
Коли лишалися одні.

Вона, мов музика лилася,
Звучала Музою, а він,
Натхненний, з нею залишався –
Із Римою справдешній Рим*.

** – авт., від слова рима в чол. роді.*

Простягнеш долоні.
Усмінешся мило.
Із земного лона
Проростем щосили.
Босоніж пройдемо
Крізь серця до неба.
Ми удвох в Едемі,
А самій - не треба.
Притулюся ніжно
До твого вагання.
У Едемі грішні
І святі в коханні.

Підійду, зупинюся у вікні,
Де я з вулиці – мов на екрані.
Зачаїлася осінь в мені
В артистично спокійному стані.

На обличчі емоцій німих –

Прохолода, півтінь від півночі.
Відчуттів пережитих, земних –
Карооко палаючі очі.

Пропливає сюжет у вікні,
Глядачі – тиха совість і зорі.
Граціозно біжать кудись дні,
Горизонти життя неозорі.

Прорізає прóстори
Золотими крилами,
Пролітає осторонь,
Я дивлюсь услід.
У раю – царицею,
У руках – синицею,
Та завжди жар-птицею
Окриляє світ.

Я лише милуюся,
Ідучи по вулиці.
На душі римуються
Золотим пером
Птиця із синицею,
Совість із боржницею,
Небо із жар-птицею
І любов з добром.

Та в долоні проситься
Поглядом довірливим
І у рай возноситься,
Прагнучи тепла
Ночі темноокої,
Пристрасті глибокої,
Сновидінь у спокої,
Світлого крила.

Жовтокрила мрійниця,
Творчих душ безсонниця,
Простору невільниця,
В думці повсякчас.
У раю – царицею,
У руках – синицею,
Та завжди жар-птицею
Окриляє нас.

І у житті буває так:
Ніхто нічого вже не просить.
День завершу, повішу знак
«Зачинено на переосінь».

Переживу, перелюблю,
Перечекаю, перебуду.
В собі цю осінь пересплю,
А вавтра знову завтра буде.

Мов у барлозі, у думках
Перезимую хуртовини.
Перекладаю у руках
Холодне літо – теплі зими.

А далі навстіж розчиню
Любов'ю вирізьблені двері.
Ось тільки осінь пересплю
На лаві спокою у сквері.

Уже не літо
Й не осінь темна.
Життям залито
Стежки взаємин.

Куди не стану –
Навколо листя,
Бажань тумани.
І совість чиста.

Пала у ватрі
Уже минуле.
Прийдешнє завтра
Ще й не збагнула.

На віях – іній,
В душі – задуха,
Прозорість ліній,
Безсилість духу.

Ще б загорітись!
І нові сили
Осінні б зливи

Не загасили!

Вогню б побільше,
Щоби занадто!
Байдужість гірша,
Ніж вільний атом.

Шукаю пристрасть,
Тебе чекаю.
Що доля видасть
І вподобася?

Ще не пізно,
Та вже не рано,
Усі ми різні
Одного плану.

Життям розлито
Сивин волосся.
Уже не літо,
Та ще не осінь.

У пам'яті простим графітом
Малюю запах твого літа –
Натхненно лінії сп'янілі
Карбують запах твого тіла.

На полотні моїх ілюзій
Думки у чорно-білій смугі
Тонкі відшуковують відтінки –
Прості бажання просто жінки.

Пишу обійми чорно-білі,
В яких тремтить тендітне тіло.
Штрихами пристрасть відтіняю,
Шукаю тон і відкриваю

У сірих лініях малюнків
До болі ніжні поцілунки...
І темний контур прокладаю
Крізь душу, де тебе чекаю.

В нічному мареві графіту
Залишу запах цього літа.

В моєму сні яскраві бачу сни,
Хоч ранки вже холодні і спустілі.
З тобою дочекаємось весни
В зимових снах цілунками на тілі.

Лечу в обійми сніговим крилом,
Спадаю пір'ям у гарячі руки
І тану на тобі твоїм теплом
Від вогненно-тілесної сполуки.

І бачу сни крізь зиму до весни,
Гарячих вуст і холод не засніжить.
На тілі білосніжної зими –
Твій дотик ніжний.

Всі коливання, всі вібрації
З простої думки починаються.
І через принцип біфуркації
Ситуативно відбиваються

У кроці кожному, в історії,
Крізь павутинки соціального.
І на вселенській траєкторії –
Пройдеш, Людино, унікальною.

Кардіограмою карбується
На мапі всесвіту задумане.
Слова стежинами фіксуються,
І вже омріяне відлунює...

Самотність

Нікого поруч, порожньо у мислях,
Самотність та німа самодостатність.
В повітрі безпричинний страх завислий,
А у руках – розгублена нездатність.

У павутинні ввічливих взаємин
Знайти б ймовірну істинність стосунків,
Розплутувати надто неприємно –
Банальна ідентичність розрахунків.

У друзі лізуть всі, кому щось треба,
І ті, кого давно уже не кличуть.
І знову наодинці по крайнебу
Одна проходжу зважено і звично.

Клепсидрою сплива в безповоротність
Холодне і таке порожнє літо.
На лаві поряд – віддана самотність,
Листком осіннім скручена в лібідо.

Вдивляючись у випадкові очі –
Нерідні та до болю щиросердні,
Знаходжу світ, в якому жити хочу
Самодостатньо, мудро, життєствердно.

Нікого, окрім себе із собою,
І у думках – розгублена пустотність,
І стрічний погляд з іншою судьбою,
В якому зачаїлася самотність.

Зоря шукала щастя
І падала в бажанні.
Зловити, може, вдасться,
Допоки півні ранні.

Чекала небосхилу
У забутті вечірнім.
І знову що є сили –
Униз в бажанні дивнім.

Летіла в інший всесвіт
І гасла позабчі.
Незрозуміла безвість
Чекання серед ночі.

Напророчу собі темні ночі,
Темні ночі і очі твої.
У цих ночах залишусь досхочу
Й уві сні, поки сплять солов'ї,

Я приснюся тобі опівночі
У святому пророчому сні.
Не забудеш повік мої очі,

Загадаюсь зорею тобі.

Не лякайся такого видіння,
Не ховайся від суджених таїн.
Безпричинність твого сновидіння
Раз в житті, як послання, буває.

Крізь кватирку відкриту проникни,
Я чекатиму майже життя.
І допоки навколо все стихне,
Обернусь в ясновидицю я.

Напророчу тобі темні ночі,
Дивні ночі і очі свої.
Спи. У снах я прийду опівночі
Й обійму, поки сплять солов'ї.

Ти почався в моєму житті.
Я не буду шукати завершень.
Ми святі на своєму хресті.
У новітній епосі – найперші.

Ми з тобою тепер одні.
Ми з тобою тепер залежні.
Я живу у твоєму житті,
Ти знаходиш в мені безмежне.

Надвсесвітнє планет злиття,
Таке явище тут уперше.
Я – тривожне серцебиття,
Ти – початок глобальних звершень.

Розчинюся в тобі уся,
Долі ти віддаси належне.
Відкриваються небеса –
Запливаємо у безмежність.

Жінка

Я – дівчина, богиня, просто жінка.
Руки не підніми, не оскверни.
Із мене починається стежинка
Твоєї чоловічої стерні.

Я – жінка, нероздільна суть Адама,

Ребром довічно серце бережу
І спокушаю райськими плодами,
Шляхи до щастя вірністю в'яжу.

Я – Муза, а тому, що просто жінка.
З долонь натхнення – мов жива вода.
Рукописів я списана сторінка,
Джоконда на полотнах молода.

Я – Геба, я – богиня, Афродіта.
В цілунку присмак меду і життя.
В мені ростуть твої майбутні діти,
Твій янгол-охоронець також я.

Я – ніжність, пелюстки троянд осінніх,
Весняний подих, рік гірських потік.
Я – жінка, вічна суть моя в цвітінні.
У тім, що просто поряд чоловік.

На склі вікна, розчахнутого в світ,
Творила свій рукою та вустами.
Тебе вписала, залишивши слід,
В прозоре серце з іменем Коханий.

Пісок долоні ніжно обпікав.
В обіймах вод трималася руками
За тихі букви, що приплив змивав
Твого ім'я єдиного – Коханий.

Жовтіє світ, дивлюся крізь роки.
Зустрінемось, як листя, між життями.
На світлий сон відкритої руки
Зорею зійдеш на ім'я Коханий.

Тремтить щось у душі на самім дні,
Тамую спрагу свіжими чуттями.
Я вірші перетворюю в пісні
З твоїм єдиним іменем – Коханий.

На склі вікна у вранішній туман
Пишу тебе й неказане словами.
Крізь виміри віконних білих рам
Читаю Всесвіт з іменем Коханий.

Нарвати літа піввідра...

Василь Кузан

Із саду зоряного цвіту
Несу для тебе в відрах літо –
Любові свіже джерело,
Живе тепло.

Візьми це яблуко із літа –
Святий дарунок Афродіти.
Взамін нічого не вертай,
Лише кохай.

В обіймах крізь безмежні ночі
Несу жагу тобі і хочу
З тобою літо це прожить –
Любить.

Сховатись у стінах суму,
Зібравши в колекцію миті, –
Це вимір безглуздо бездумних,
А нам треба жити і жити!

Судьби швидкоплинна арка,
Вчорашні розмови закриті.
І ми прокидаємось завтра,
Щоб жити, для себе жити!

Усмішка – як подорожник,
Вона – мов душі цілитель.
І голос твій найдорожчий
Шепоче, що треба жити.

Стою на вершині світу,
В обійми хапаю небо.
В очах – кольорове літо,
І все-таки жити треба.

А завтра із першим півнем
За хвіст упіймаю сонце.
Вібрацій земних тремтіння –
Жаги й життя камертон цей.

І двері скрипучі щастя
У світ розчахне відкрито!

І, може, зустрійтесь вдасться,
І жити у кожній миті...

Приспані в мені чужі надії,
Пристрасті зоря, та не моя.
Я люблю, допоки тліють мрії,
І живу, допоки мрію я.

То не наше зоряне роздолля,
Скошені чужих надій поля.
В очі нечужі чиєїсь долі
Усміхнусь, допоки мрію я.

Простягну на перехресті руки,
Під ногами вертиться земля –
Й неземні, понаднебесні рухи
У мені, допоки мрію я.

Запливу в ріку, що паралельно
Омиває береги буття.
Не чужим, своїм життям, напевно,
Буду жити, поки мрію я.

За Фен-шуєм

Модно жити тепер за Фен-шуєм,
Виробляти енергією Ци.
За Фен-шуєм ходжу і сиджу я,
Навіть гроші лежать в гаманці.

Фен волосся й думки розплітає,
Шуй по тілу у душі тече.
Ци в квартиру з вікна проникає
І, напевно що, душу пече.

Як вдихаю – то Фен у грудях,
Зранку каву заварюю – Шуй.
Не дивіться з підозрою, люди:
Це – звичайний і модний Фен-шуй.

Тут неправильно взуюся в тапки...
У ваганні тріпоче душа –
А як Ци перетвориться раптом
У підступну енергію Ша?

За Фен-шуєм постійно мудрую –
Ци і Ша протилежно злились.
Грішну думку Фен-шуєм гвалтую –
Тільки кольором не помились!

Цілий день тільки й соваю меблі,
Підбираю відтінки словам –
Ці холодні, а ті надто теплі.
За Фен-шуєм будую вігвам.

Безперечно, нове щось віщує
В світ відкрите рожеве вікно...
А мені усе по Фен-шую!
А мені тепер все одно!

Руки пестять ліси і хмарини,
Як в обіймах усе охопить!..
Притулившись до серця країни,
У поезії тіло тремтить.

Відкриває себе, тендітна,
Перед нами уся стоїть.
Як, Україно, тебе не любити!
Цілувати б тебе кожна мить.

Тільки б слів у душі вистачало!
Ця любов безневинна, проста.
Щоби слово її звучало,
Відкриває у світ вуста.

Де ще є поезія більша –
В поцілунку словами мовчать! –
Як тоді, коли сказані вірші
З вуст країни у пісні звучать!

Під ліхтарями міста

Наді мною вночі не зорі –
Жовті лампочки мерехтять.
Під байдужий хрип магнітоли,
По дорозі роки летять.

Я газую, бо хочу швидше,
А за мною лампадок шлейф,

Щось сьогодні таке не вийшло -
Магістралями душу клею.

Асфальтується грішна думка,
Поворотом гнеться в дугу.
Перехрестя своєї долі
Я витримую на бігу.

Магістралі нічного міста,
Як на душу бальзам, прийму.
А як долю свою зустріну –
Зупинюся, візьму, обійму.

І під звичне мотора гудіння
Я забуду до ранку все.
Місто в жовтому мерехтінні
Нас з тобою до мрій несе.

Урбаністичність міста безпринципна.
Будівлі майже в космос проросли,
Крізь ранок трохи сонця донесли
До поверхів квартир євро-елітних.

Свобода у думках, а часу мало
У цій свободі крила розправлять.
Лише роки крізь вулиці летять
І доля у кварталах загуляла.

Життя пульсує: двісті за хвилину!
Кругом машини, ринки, бутіки.
Між Градом й Мегаполісом – віки,
А поруч заклопотана людина.

У новий день відкрию знову вікна –
Це романтизм сучасного життя.
Учора переходить в майбуття,
Сьогодні забираючи навіки.

У мерседесах білих пишні принци
Летять назустріч старості між нами.
А ми її чекаєм під замками
І засинаєм з нею наодинці.

Однаковість – як вічності окуви,

Та тисячі життів живе у миті,
Безмірністю години оповиті.
Хронологічно відчуття типові.

У русі цім і доля однотипна.
Урбаністичність міста безпринципна...

Літопис міста

Літопис міста і літопис долі
По-різному нам про одне говорять.
Переплелись прочитані хвилини,
А вже й життя пройшло наполовину.

Часопис міста також пишуть люди,
Та поміж вулиць часто долю губим.
Перегорни свою сторінку чисту,
Щоб і себе вписати в літопис міста.

Життя – ріка між вербами й садами,
Історія черпає мить руками.
Роки з мостів скидають дати в воду,
Надії теплий вітер дме зі сходу.
Рука художника віки соборам пише,
Поета слово глушить ночі тишу,
Поки історики епох шукають межі,
Ми обміняли на бетон безстрашні вежі.

Душа дітклива – не тривож руками!
Ім'я запише місто в вічний камінь.
По ньому долі крокувати будуть,
Писатимуть літопис інші люди.

...На схилі літ із другом поруч сісти
Й перегорнути знов літопис міста.

Терпне присмак осені
У цілунку млосному.
Золотими росами –
На долонях світ.
Ти прийшов непрошений.
Погляд приголомшливий
У життя спустошене
Через сотні літ.

Дошовими пальцями
Ти мене торкаєшся.
У тріолях вальсових –
Надземний політ.
Дрібні краплі осені
Під ногами босими.
Крізь туман проносимо
Гераклітів слід.

У собі лишилась одна,
Та й свідомість залишив розсуд.
Захмеліла від чарки вина,
І на щастя не б'ється посуд.

Парафіновий свічки вогонь,
А у грудях – шалена пожежа.
Завіконний світ – осторонь,
Електричну замкнуло мережу.

Самовіддано гнеться тінь,
Канделябрами б'є від свічки.
І у пошептах тихе «Амін» –
Незамінне в хвилини відчаю.

Усвідомлюю чітко буття,
Проживаю надумані істини.
Однотипне серцебиття –
Ув обіймах твоїх і на відстані.

Із думок виплітаю портрет,
Чимось схожий на лик Месії.
Незрівнянний учить Естет:
Те пожнеш, що сама посієш!

І на ґрунті початого дня
Посаджу різнобарв'я емоцій.
А навколо – одна метушня...
Щось пилінка сльозиться в оці.

В очах – життя,
В думках – безодня,
На вулиці жовтіє день.
Ми починалися сьогодні,

Узявши літа пару жмень.

В мені – життя,
В тобі – надії
Пожовклим листям шурхотять.
В холодний вечір теплі мрії
У зорях мовчки мерехтять.

В руках – життя,
На серці – вірність
Летять у вирій журавлем.
Така осіння непокірність
Перед холодним віщим днем.

В тобі – життя,
В мені – майбутнє.
Прокинемось в багряну ніч.
Шматочок літа незабутній
Тремтить вогнем душевних свіч.

Колискова для коханого

Ані словом, ані думкою
Сновидінь не потривожу.
Пелюстками-поцілунками
Застелю, коханий, ложе.

Буду поруч в пору гожу,
Не хвилюйся, спи спокійно.
Я тебе не потривожу,
Заколишу ніжно тінню.

Долю відведу ворожу
Вогником святої свічки.
Сновидінь не потривожу,
Затуляй, коханий, вічі.

Яблуневий вечір

Яблуневий вечір заблукав
У саду осіннім поміж трав.
В ніч пішов, узявши цвіт життя.
Яблунева осінь.
Забуття.

На вустах червоне вино
Рубаями з Далекого Сходу.
Ми із істиною заодно,
Випускаємо слово у воду.

У мовчанні шепоче душа
Ніжним подихом поруч твоєї.
Трусить яблука, поспіша,
У Раю на багряній алеї.

Ти даруєш мені вогонь,
У руках – яблуневе сонце.
Тихе щастя з твоїх долонь –
Цілий Всесвіт в моїй долоньці.

І так буває серед ночі –
Проснеться щось.
Розплющиш очі
У світ незайманих світил,
А там Пегас – крилатий кінь –
Чека на вершника свого...
Таке буває опівночі –
Сідлай безбоязно його!

У нашому морі невинності
стільки солі,
що зникають живі бажання
і залишається
лише суха сіль.
А мені б жменьку
солодкої свіжості,
відстояної у воді
з Гераклітового джерела,
де знову опиняється
моя нога...

котилася
доля
сонцем
в долоні
поміж

тополею
сріблом
на скроні
упала
доля
поза
волею

*Є у слові убивча сила:
Вцілиш – і нема висоти.
Якщо птаху судились крила –
Хай летить!*

Анатолій Криловець

Висота в піднебесся кличе
І в мовчанні думки кричать,
Щоб почули захмарні плеса,
Як мовчать

В тихій згоді душа з душею,
У безмежжі – шалений птах.
Якщо слово поза межею –
Буде так.

На Івана Купала
Свою долю шукала
Та вінок запускала,
Що із серця зв'язала.

На Івана Купала
Уночі та й не спала –
Квітку-пристрасть шукала
Та у долю вплітала.

На Івана Купала
Про земне забувала –
За вінком з течією
У життя запливала.

Немов молитва крізь віки лунає –
Твій голос теплий сон благословить.

І поцілунок ніжний душу крає.
Благословенна ця безкрая мить.

Куди не глянь – блакитне небо всюди,
Бо маю крила мріяти й летіть
І пісню, у якій співати буду,
Як можна ніжно на землі любити!

І знов, немов молитва, крізь чекання
Співає серце про моє кохання...

Бажання

Легкі, іще не займані бажання.
В думках ще тліє негасимий спогад –
Твій випадковий незабутній погляд
Торкає ніжно цноту у ваганні.

Несказані надії ледь тріпочуть,
Ппульсує в серці кров шаленим щастям.
І яюсь безпричинно жити хочу,
Приймаючи святе вино причастя.

Із рук ковтаю тілом прохолоду,
Безсоння ув обіймах задрімало.
Лежу серед бажань і насолоди,
І ніжності стає уже замало...

Крізь дотик летимо до горизонту –
Бажання окриляє поклик крові.
Виводжу в серці ніжно світлий контур
Твого обличчя – вічної любові.

Персиковий гріх

Мене покликав, поманив, як вечір стих,
В солодкий сон, солодкий рай солодкий гріх.

Вдягнувши крила, давній з них струсивши пил,
Злетіла стрімко – дивна сила білих крил.

Слідами-зорями пливла до рук твоїх.
Ти персик дав – я прийняла солодкий гріх.

І так просторо в небесах твоїх очей...
Солодка істинність таких простих речей.

Зриваєш персиком з душі невинний плід
Й летиш у сад, мене покликавши услід.

Як соковито на вустах твоїх заснуть,
Відчувши спраглу соковитість твого сну.

Прийми цей персиковий гріх, прийму і я.
Тримай поближче біля серця янголя.

Тримай мене, тримай сильніше – не пускай.
Пізнаю гріх, солодкий гріх – солодкий рай.

Самоту відпускаю,
Розправляючи крила.
Про любов розмовляю,
Та іще не любила.

Знаю: крила я маю,
Та іще не літала
Поміж небом та Раєм,
Про які і не знала.

І в надії здіймаюсь,
Вщерть наповнена світлом.
Віра дух пориває
Над буденністю світу.

Білі крила натхнення –
Біло хмарками в небі.
У житті – рівнодення,
У душі – ніжний лебідь.

І летить над землею
Грішний ангел любові
Та й гадає зорею
Над моєю судьбою.

День у день сходом сонця
Він запалює очі.
Кличуть в даль горизонти,
І літати я хочу.

Нерозтрачена ніжність
На вселенській орбіті.
Віща крил білосніжність

І любов вже в зеніті.

Вектори

Цілеспрямованість твого вектора
поглядів, думок, намірів
протилежна напрямку руху мого –
вектора надій і сподівань.
Рухаючись в протилежних напрямках,
але назустріч один одному,
вони все одно перетнуться у точці,
яка на осі координат
зветься Любов'ю.

Крізь малу квартиру
Темної свідомості –
Світло, наче зірка
Відчуттів бездонності.
Тихо колихається
Мовчазна закоханість.
Й совість озирається
На мою непроханість.

Ти зайшов у себе
Плутаною стежкою.
Ще про щось запитую,
Та навіщо зрештою...
Залягаєш каменем
На дорозі сонячній.
Ні про що не знаю я
І про те, як боляче.

Не торкнусь тебе я,
Й не загою різане.
Серце – лотерея
З почуттями різними.
Мовчазна закоханість,
Впертість непокорена
І моя непроханість.
Ми по різні сторони...

Шепотіла тобі уві сні.
Ти ж бо спав, не почув, не побачив.

В снах твоїх зашифровано дні,
У моїх – твої ночі гарячі.

Живемо в паралельних світах,
В небі бачимо різні світила.
Ти мені – палке сонце в руках,
Я тобі – гострі місячні стріли.

Ув одному зіллємось вогні,
В боротьбі за безсоння любові.
Ти – мої не прожиті ще дні,
Я – твої віщі сни кольорові.

Прохолода тріпоче кволо,
Закрутившись листком у коло.
Аквареллю малює осінь
Перші кроки в зимову просинь,
В позолоту фарбує тайни,
Вранці сонце ледь виринає.
І загорнуте вітром в осінь
Змерзле серце любові просить...

Я для тебе – і світло, і ночі,
Ніжність цвіту і запах весни.
У словах зацілюєш очі,
Кароокі запалюєш сни.

Пестиш руку – й мені тепло-тепло,
Грієш серце долонями слів.
Соковито в артеріях-стеблах
Циркулюєш із коренів-днів.

Знаєш, я не така, як ти бачиш.
Ця краса розцвітає тобі.
Хоч сміюся та іноді плачу,
Й садиноко без тебе тоді.

Ніжна дівчина з мрійними снами,
Ти лише вір у мене й веди –
І народжене в серці думками
Зробить жінку, яку любиш ти.

Шикуються дні у тижні,
Роками складаються в долю.
Проста арифметика вийшла,
Складні алгоритми доволі.

В рівняннях шукаю правду,
Ділю все життя до і після.
Складаю до вчора завтра.
Прогресії в рамки затисши.

З тобою додатись хочу,
Єдині у порівнянні.
Та тільки між нами ночі –
Іксами у цьому рівнянні.

Крізь знаки пропорції збились,
Лиш цифри розсудять чітко.
Ми просто іще не любились,
І вирішення не видко.

Любове, вселенська згубо,
Як хочеться не помилитись.
О, мій математику любий,
Коханню потрібно вчитись.

Я тебе не торкнуся, милий,
Може, думкою необережно.
Все мине – і осінні зливи
Змиють стомленість днів прийдешніх.

Я тебе не покличу, любий,
На тобі не спиню надію.
Так було, значить, так і буде.
Йди, я серце сама закрию.

Не скажу, не затримаю більше.
Поспішаєш без крил літати?
Знаєш, милий, немає гірше,
Ніж любитися й не кохати.

Розливаєшся сонцем у небі,
Полониш кожну мить, кожен сон.

Я чекаю, і ти мені треба –
Ніжний ангел, безумний полон.
Диким лебедем в осінь кружляю,
Розсипаючи в просторі крик.
Може, чуєш мене, може, знаєш:
Я чекаю тебе цілий вік.

А свобода в просторах – безкрая,
Тільки щастя – в долонях твоїх.
Я тепло твоїх рук вибираю,
А не небо – не можу без них.
Диким лебедем сумно кружляю.
Ув обійми розчахнутих крил,
Милий ангеле, я чекаю
І чекатиму ще, скільки сил.

Ми так довго притиралися,
Що бажання постиралися.
Абразивність як тенденція.
Час придбати індульгенцію.
Пройде все, позабуваємо.
Що не стерлось – заховаємо.
Присмак кави опівночі,
І на місце – сто охочих...

Дівчина у сонячному платті
Зашиває променем латаття.
Ця химерна, дивна дама осінь
Чудернацькі сукні в жовтні носить.

В сонячному сяйві панна мила
Променем зимі убрання шила.
Вибирала дівчина тривожно:
«А мені вінчально-біле можна?»

У нормах законодавчих
Немає такого права,
Та мати його ще важче,
Ніж бути законно правим.

Полярність думок тримає,

Затисши ідейний вимір.
На помилку право маю,
На свій помилковий вибір.

Роками життя пульсує,
Його все стає замало.
Та кожен удар фіксує
Моє на помилку право.

Свій вибір сама тлумачу,
В інстинктах карбую право.
Етап черговий відзначу
Записаних мною правил.

В кімнаті, в житті чужому
Смакую ранкову каву.
Як дяка всьому живому –
Моє на помилку право.

Жевріють крізь темінь, запалюють очі
Гранатове серце, гранатові ночі.

Багряно у наших тілах забриніло
Розломлене навпіл гранатове тіло.

Зернинками долі смакуємо миті,
Гранатовим соком дороги залиті.

Багрянні цілунки осяють життя,
А в грудях – гранатове серцебиття.

Поезія і музика
Як зміст і форма суцього.
Несе душа у вузлику
Навстріч тобі, грядущому,

Всю єдність діалектики,
Духовність із душевністю.
А ти ідеш край етики
В ваганнях із непевністю.

Чи ти існуєш, чи живеш,
Чи починаєш тільки жити?

В поезії – немає меж,
У музиці – в безмеж злетіти б!

Поезія – в душі душа.
І музика як прояв суті.
А у вселенських віражах
Пустують простори забуті.

Кричить поезія німа,
Мелодією серце б'ється.
Без них, напевно, й нас нема.
Діалектично всесвіт гнеться.

Це – онтологія, життя
В найвищій суті варто бути.
Слів та мелодії злиття
Зумій почути і збагнути.

Зміст

За мене плаче дощ.....	
Щемлива мить в мені щемить.....	
Вже не чекаю ні когось.....	
Пелюсткою троянди на вустах.....	
Коли зіллються наші два лібідо.....	
І не сонце, а щастя вийшло.....	
Ти із мене писав портрети.....	
Залишуся сьогодні у тобі.....	
Кохаємо на відстані руки.....	
П'ємо сонце безумно п'яно.....	
Ішли, палало листя осінню.....	
Сиділи поруч у мовчанні.....	
Простягнеш долоні.....	
Підійду, зупинюся в вікні.....	
Прорізає простори.....	
І у житті буває так.....	
Уже не літо.....	
У пам'яті простим графітом.....	
В моєму сні яскраві бачу сни.....	
Всі коливання, всі вібрації.....	
Самотність	
Зоря шукала щастя.....	
Напророчу собі темні ночі.....	
Ти почався в моєму житті.....	
Жінка	
На склі вікна, розчахнутого в світ.....	

Із саду зоряного цвіту.....
Сховатись у стінах суму.....
Приспані в мені чужі надії.....
За Фен-шуєм
Руки пестять ліси і хмарини.....
Під ліхтарями міста
Урбаністичність міста безпринципна.....
Літопис міста
Терпне присмак осені.....
У собі лишилась одна.....
В очах – життя.....
Колискова для коханого
Яблуневий вечір
На вустах червоне вино.....
І так буває серед ночі.....
У нашому морі невинуватості стільки солі.....
Котилася.....
Висота в піднебесся кличе.....
На Івана Купала.....
Немов молитва крізь віки лунає.....
Бажання
Персиковий гріх
Самоту відпускаю.....
Вектори
Крізь маленьку хвртку.....
Шепотіла тобі уві сні.....
Прохолода тріпоче кволо.....
Я для тебе – і світло, і ночі.....
Шикуються дні у тижні.....
Я тебе не торкнуся, милий.....
Розливаєшся сонцем у небі.....
Ми так довго притиралися.....
Дівчина у сонячному платті.....
У нормах законодавчих.....
Жевріють крізь темінь.....
Поезія і музика.....